

„Můžete se sebevíc vyhýbat myšlence na smrt, smrt na vás myslet nepřestane!“

Robert Merle - Madrapur (1975)

Pátek, 16. únor 1973, restaurace ‚Na hnátě‘, Ústí nad Labem.

„Tak čau, bando, za čtrnáct dní, a ať to dneska přežijete!“ vykřikla rozesmátá Tereza Polášková směrem ke skupince spolužáků tvořících osazenstvo stolu pokrytého hojnou dávkou alkoholických nápojů nejrůznějších značek, které neodmyslitelně patří k řádné oslavě, neboť ukončení zimního semestru Vysoké školy pedagogické bez ztráty kytičky v celém studijním kruhu řádně zalito být musí.

„Opustíš-li mne, nezahynu, opustíš-li mne, zahyneš!“ přednesl slova klasika spolužák Petr, věčný snílek a romantik, vzal Terezu za ruku, políbil ji na tvář.

„Vážně už musíš, Terko?“ dodal.

„Musím, promiň Petře, za chvíli mi jede autobus. Naším jsem slíbila, že dorazím už dneska,“ zalhala.

Unikla z kamarádova objetí.

Oblékla si krátký kožíšek.

„Tak jo, ale nezapomeň mi přivést ty knížky,“ odpověděl trochu smutně.

Tereza mu věnovala svůj upřímný úsměv. Měla ho ráda, jen jako kamaráda. Ten pravý a jediný už přece čeká jinde.

„Ahoj!“ řekla ještě jednou a táhlé ‚ahój‘ na rozloučenou ji doprovodilo až ke dveřím.

Zhluboka vdechla mrazivý večerní vzduch, který, ač nasycen exhalacemi průmyslového města, obsahoval přece jen více kyslíku, než zakouřený výčep studenty oblíbené krčmy. Zapnula poslední knoflík.

Plna očekávání vykročila k zastávce trolejbusu.

Jeho trasa však vedla opačným směrem, daleko od vlakového nádraží.

Pohlédla na zápěstí.

Právě jí zbývalo šest hodin života...

S výrazem znechucení v obličeji vypnul autorádio donekonečna omílající úspěchy normalizace.

Zapálil si cigaretu.

Kolikátou už?

Od rána, kdy telefonovala kvůli jakémusi ‚překvapení‘, byl nervózní. Neměl mimořádné situace rád v kladném, natož záporném smyslu.

Jeho doménou byla těžce racionální přímočarost, nekompromisní přístup k likvidaci překážek, jež mu život kladl do cesty.

Nebyl zvyklý kapitulovat, neexistoval problém ohrožující jeho vysoké, pečlivě budované postavení, v němž se právě nacházel.

Jen málokterý muž jeho věku mohl závistí bledé kolegy ohromit tím, že má nadosah jmenování šéftechnologem jednoho z nejvýznamnějších exportních podniků v regionu, kvalitním rodinným zázemím, tchánem ve vysoké stranické funkci, možná sice nehezkou, však věrnou, otrocky oddanou manželkou, s níž zároveň získal vilu plus haciendu v atraktivní rekreační oblasti.

Pevně sevřel volant svého luxusního vozu v pomyšlení, že by cokoli mohlo komplikovat výstup na vrchol kariéry v podobě dvouleté pracovní stáže v Iráku. Poslední dobou často četl o Bagdádu, hříšné perle Orientu proslavené západním stylem života.

Jako hlavní inženýr s pohádkovým platem měl v Asii řídit stavbu nového průmyslového centra.

Teď nebyla na ‚překvapení‘ pravá chvíle.

Znovu stiskl kožené lemování volantů.

Je čas bourat bariéry... blesklo mu hlavou.

Vystoupila na konečné. Spěchala k tmavému parkovišti, obvyklému místu jejich občasných schůzek. Tento odlehlý kout vybral sám. Respektovala utajení, neboť si byla dobře vědoma, že je stále ženatý, což nikdy neskrýval. Romantická anonymita dívky pomáhala překonat tíživou představu hodin po každém rozloučení. Pro ni pustý čas, vyhrazený zákonitě manželce.

Tereza zahořela ve chvíli, kdy ho spatřila v pražském vysokoškolském klubu. Ke stolku, u něhož seděla s kamarádkou, přistoupil statný, dle vzezření dobře situovaný muž. Požádal ji o tanec, pozval na skleničku. Zaimponoval svým zjevem, přirozeným šarmem, nevtíravou inteligencí, šibalským, leč bezelstným pohledem.

Zpočátku brala známost jako vítanou příležitost k útěku ze šprty přecpané koleje. Po několika tajných schůzkách ale pochopila, že je k němu přitahována magickou silou, která romantiku zakrátko změnila v pevné citové pouto.

Opatrně obhlédla okolí, nastoupila do tmavého vozu.

„Ahoj, miláčku, nečekáš dlouho?“ řekla, políbila zamračeného muže na tvář.

„Čekám!“ odsekl lakonicky.

„Víš přece, měli jsme večírek na oslavu zkoušek, nechtěli mě pustit, snad se tolik nestalo, promiň!“ dodala na omluvu.

Bez odpovědi nastartoval motor. Za chvíli již silný automobil mířil výpadovkou na Prahu.

„Jedeme na chalupu, souhlasíš?“ navrhl stroze.

„Ráda, ale zítra odpoledne musím být u našich v Žatci. Táta má narozeniny. Padesátka! Čekáme celé příbuzenstvo, tak nemohu chybět. Ještě musím zajet ke kámošce, udělala mi pro tatku senza překvapení.“

„A jaké překvapení máš pro mě?“ vyhrkl.

„Mám a velké, vlastně ne, docela maličké. Ale teď ne, prosím, až na chatě,“ odpověděla s tajemným úsměvem.

„Jak chceš!“ opáčil chladně.

Zapnul rádio.

Pozornost věnoval řízení.

16. únor 1973, chatová oblast Roztoky u Křivokláta.

Stál u krbu.

Hleděl do plamenů.

Jezdil tudy často, dobře věděl, kde v jedné vsi probíhá pravidelná páteční zábava.

Zaparkoval opodál. S rozžatou svítilnou spěchal k zastřešené tribuně u fotbalového hřiště.

Nepátral dlouho. Našel, co hledal - použitý prezervativ.

S odporem vsunul vlhkou věc do igelitového sáčku.

Zpět k autu.

Dvacet minut svižné jízdy, odbočka ze silnice.

Bahnitá cesta k polorozpadlé stodole.

Tady dokončil hrůzný scénář.

Náhodná sexuální vražda.

Ranní zprávy o čtvrté jej zastihly za Nižborem.

Hodlal napravit přehmat, definitivně pohřbít svůj tříměsíční vztah s Terezou.

„Někdo spaluje mosty, já sežehnu tu ohavnou hospodu...“ nahlas vyslovil, škrtl zápalkou.

Půl hodiny poté, co zájezdní hostinec U Krále Jiřího zachvátily první plameny, byl již za Berounem.

Nedlouho před tím minul první hasičský vůz.

Bez výčitek svědomí spěchal do Ústí za svojí sice nehezkou, ale oddanou manželkou.

Přemýšlel o Bagdádu...

Pátek, 24. prosinec 1992, městský hřbitov, Žatec.

Ve sněhem zaváté zahradě věčného ticha stál nad jedním hrobem vysoký muž. Navzdory ledovému větru bloudil okolo místa posledního odpočinku Terezy Poláškové a jejího otce téměř dvě hodiny. Čekal trpělivě, času měl dost. Dokonalé oblečení skrývající mohutnou postavu s širokými rameny černou barvou kontrastovalo s bílým okolím. Lhostejné mu byly zvědavé pohledy sporadických návštěvníků hřbitova jdoucích ve svátečním dni navštívit své mrtvé.

Pohlédl na masivní hodinky, automat Orient, pětadvacet let starý, leč naprosto přesně jdoucí chronometr důstojníků americké armády. Trofej koupil v dobách hluboké totality za pár stovek od jednoho z namol zpitých vietnamských soudruhů, veteránů vietcongu krátce po jejich příjezdu v rámci internacionální pomoci.

Bylo právě jedenáct, když po krátkém zakašlání za zády stanul tváří v tvář ženě s kyticí v rukou.

Neslyšel ji přicházet.

Sníh tlumil pomalé opatrné kročeje.

Mrazivý vichr cuchal bílé vlasy a dosud krásná tvář s tmavýma očima nesla hluboké stopy již dávné, však stále bolící tragédie.

Okamžitě poznal, že čekání přineslo úspěch.

„Co tu děláte?“ vyhrkla nebojácně, byť pohledem přejela pusté okolí, hledajíc podporu.

„Paní Polášková?“ odpověděl otázkou.

Příjemný zevnějšek i kultivovaný tón hlasu neznámého ji trochu uklidnil.

„Ne, vlastně ano, byla jsem Polášková, před lety jsem znovu stanula před oltářem, moje nynější jméno je Kroupová,“ vysvětlovala zmateně.

„Co si přejete, pane...?“

„Hartusil, detektiv Benedikt Hartusil!“ řekl, předložil odznak.

